

Arrest

nr. 106 979 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 november 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 februari 2013.

1.3. Op 28 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 maart 2013 aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Hazara van origine te zijn. U heeft heel uw leven in het dorp Sya Petaw, gelegen in het district Jalres in de provincie Maidan Wardak gewoond. U bent 35 jaar. Samen met uw vader, toen hij nog leefde, en met een landbouwer werkte u als landbouwer op uw eigen velden. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Ongeveer 20 jaar geleden (in 1371 volgens de Afghaanse kalender) bent u lid geworden van de politieke partij Haraket-e Islami. Deze partij streed toen tegen de Russen in Afghanistan. Tijdens deze oorlog heeft u niet zelf de wapens opgenomen, maar hielp u de kok en bewaakte u opslagplaatsen voor voedsel en wapens. Ook heeft u er geleerd hoe men wapens demonteert en kuist. U bent twee jaar lid geweest van deze partij. Hierna heeft u geen problemen gekend omwille van uw activiteiten voor Haraket-e Islami. In de lente van 2012, in de maand Saur, kwam talib M.(...) R.(...) naar uw veld waarop u aan het werken was. Hij vroeg u met de taliban samen te werken. Hij zei u dat u overdag op uw velden mocht blijven werken en dat u 's nachts met hen kon samenwerken. Ze verwezen naar uw activiteiten voor Haraket-e Islami en het feit dat u toen geleerd heeft hoe om te gaan met wapens. Mullah Rasul gaf u één week bedenktime. Een week later kreeg u opnieuw bezoek van M.(...) R.(...). U zei hem dat u akkoord ging. Vervolgens gingen jullie samen naar een huis in het dorp Qala Merhaban. Daar zaten nog andere talibs. U werd naar een andere kamer gebracht waar wapens lagen en jongens van 15 à 16 jaar waren. U moest hen leren een wapen te demonteren en proper te maken. Hierna mocht u 's avonds naar huis gaan. Twee à drie keren per week diende u telkens een paar uur naar dit huis te gaan en de jongens over wapens te onderrichten. Na drie weken kreeg u een Kalashnikov en moest u met de talibs meegaan. U wist niet waar jullie naartoe gingen. Jullie kwamen aan bij een huis in Takana. Wanneer jullie er aankwamen, herkende u het huis als de woning van H.(...) G.(...). U kwam zijn zoon, Nadir, af en toe in de bazaar tegen. De twee andere zonen van H.(...) G.(...) werken voor de overheid. U vertelde de taliban dat u de bewoners van dit huis kende. De taliban zeiden dat dit niet belangrijk is en geboden u aan te kloppen. Wanneer u aanklopte en u uw naam zei, opende H.(...) G.(...) de deur. Hierna betraden de taliban het huis. U bleef buiten staan. U hoorde lawaai en geschreeuw, maar er werd niet geschoten. De taliban bleven ongeveer 20 minuten in het huis. U weet niet wat er in het huis is gebeurd. Hierna bent u nog vier avonden naar het huis van de taliban gegaan. U werd niet meer meegenomen. U zei tegen Mullah Rasul dat u vreest dat mensen te weten komen wat u voor de taliban deed. Mullah Rasul zei u dat u zich geen zorgen moest maken en vertelde u dat u binnen enkele dagen samen met een groep mensen naar Waziristan, in Pakistan zou worden gestuurd. Diezelfde avond vertelde u alles aan uw oom. Uw oom vertelde dat u zou gedood worden indien u zou weigeren mee te gaan. Twee dagen later kwam de politie naar uw huis. Ze waren op zoek naar u. U was er toen niet. U moest zich de volgende dag aanmelden in het districtshuis. U vreesde dat de autoriteiten te weten waren gekomen van uw activiteiten voor de taliban. U besloot Afghanistan te verlaten. Met een beetje financiële steun van uw oom kon u uw reis betalen. U verbleef vijf maanden in Griekenland en reisde vervolgens verder naar België waar u op 6 november 2012 een asielaanvraag indiende. Twee à drie dagen na uw vertrek uit uw woning zijn de taliban u thuis komen zoeken. De taliban zijn vervolgens nog enkele keren langsgelopen en hebben uw oom bedreigd. In geval van een terugkeer vreest u vooral de taliban, maar ook de autoriteiten en uw dorpelingen. U bent in het bezit van uw taskara (identiteitsdocument).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst heeft u de door u verklaarde problemen met de taliban niet aannemelijk kunnen maken. Zo is de keuze van de taliban om u te rekruteren uiterst bevreemdend te noemen. Immers, de taliban zijn overwegend Pashtou. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat er weinig gevallen bekend zijn van rekrutering van Hazara's door de taliban, en zeker niet van gedwongen of geïndividualiseerde rekrutering. Daar komt nog bij dat u zelf verklaart dat de ouderen van uw dorp samenwerking met de Taliban weigerden, zodat werving door de Taliban van individuele dorpsbewoners contraproductief zou zijn in het bewerkstelligen van nuttige allianties voor hun strijd (CGVS, p.4). Bijgevolg is het weinig plausibel dat de taliban u - een Hazara (CGVS, p. 3) - zouden rekruteren. Daarenboven is het niet plausibel dat de taliban u - die 20 jaar geleden geleerd heeft een wapen te demonteren en proper te maken (CGVS, p. 6) - nodig zouden hebben om de jongeren te leren hoe ze met wapens dienen om te gaan. Gezien de gewapende activiteiten van de taliban is dit immers een contradictio in terminis. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de taliban u meenamen naar het huis van H.(...) G.(...) in Takana. U diende er enkel op de deur te kloppen (CGVS, p. 10 & 11). Aangezien u pas wist wat jullie bestemming was wanneer jullie voor diens huis stonden (CGVS, p. 14), hadden de taliban u niet nodig om H.(...) G.(...) te vinden. Eveneens moet opgemerkt worden dat u niet op de hoogte bent

van wat er die dag in het huis van H.(...) G.(...) is gebeurd (CGVS, p. 15). Aangezien u vervolgens nog tien à 12 dagen in uw dorp verbleven heeft, u H.(...) G.(...) kende en wist wonen (CGVS, p. 14 & 15), is deze onwetendheid zwaarwichtig. Immers, u had de mogelijkheid om zich te informeren naar wat er die dag was gebeurd en u kon hem uw kant van het verhaal vertellen. Daarnaast weet u niet wat u in Waziristan, in Pakistan, moest doen (CGVS, p. 15). U weet niet of u er een opleiding zou krijgen of dat u moest deelnemen aan gevechten (CGVS, p. 15). Ook weet u niet hoelang u in Pakistan diende te blijven (CGVS, p. 15). Eveneens heeft u geen idee waar in Waziristan u naartoe zou moeten gaan, noch weet u met welke personen (CGVS, p. 15 & 16). Bovendien komen uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld aangaande uw trip naar Pakistan die de taliban voor u wilden regelen, niet overeen met uw verklaringen voor het CGVS. Meer bepaald stelt u in de betreffende vragenlijst dat de taliban u vroegen om er een opleiding te volgen (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u voor het CGVS ontkent dat de taliban hebben gezegd dat u er een opleiding diende te volgen (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaring in de vragenlijst, ontkent u dit te hebben gezegd (CGVS, p. 16). Echter, hiermee is bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerlegd. Daarnaast verklaarde u in de vragenlijst dat u weigerde naar Pakistan te gaan (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u voor het CGVS stelt dat u geen enkele reactie heeft getoond wanneer de taliban u dit vertelde (CGVS, p. 15 & 16). Wanneer u werd geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent in de vragenlijst, ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat niemand 'neen' durft te zeggen tegen de taliban (CGVS, p. 16). Wederom wordt de vastgestelde inconsistentie hierdoor niet opgeheven. Daarenboven moet opgemerkt worden dat u de vragenlijst van het CGVS voor akkoord heeft ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 4) en dat u stelt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is (CGVS, p. 2). Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat u in de betreffende vragenlijst geen enkel gewag gemaakt heeft van uw vrees voor de politie of dorpelingen noch van de convocatie door de politie om zich in het districtshuis aan te bieden (vragenlijst CGVS, p. 4). Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Wat betreft uw herkomst uit het district Jalres in de provincie Maidan Wardak, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalres te ontlopen. Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. De vaststellingen dat uw oom in slechts twee à drie dagen tijd erin slaagde om het benodigde geld voor uw reis te verzamelen (CGVS, p. 11), dat u over tien jerib grond beschikt waar een landbouwer op werkt (CGVS, p. 4) en dat uw oom die u hielp met uw reis 15 jerib grond heeft (CGVS, p. 9), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. Daarenboven verklaart u dat u een deel van de opbrengst van uw velden verkocht aan handelaars (CGVS, p. 5). Deze beroepservaring zal uw kansen op de arbeidsmarkt in Kabul erg verhogen. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze

daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde taskara bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die niet betwist wordt en kan dus bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"In artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet staat het volgende: (...)

Artikel 1. 2 & 3 van de Wet van 29 juli 1991 luiden als volgt: (...)

De motivering van de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aantoont of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. De bestreden beslissing houdt als eerste argument voor dat de keuze van de Taliban om verzoeker te recruterende uiterst bevreemdend zou zijn nu de Taliban overwegend Pashtou zijn terwijl verzoeker een Hazara is. Dat de bestreden beslissing hierbij stelt dat volgens de informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt zou blijken dat er weinig gevallen bekend zijn van de (gedwongen) recrutering van Hazara's door de Taliban. Dat de bestreden beslissing hierbij zelf toegeeft dat het misschien geen wijdverspreide praktijk is dat de Taliban personen met etnie Hazara zou (gedwongen) recruterende maar dat dit ook niet betekent dat het uitgesloten is. De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom de uitzondering of deze beperking niet van toepassing zou zijn op verzoeker. De bewering van verzoeker dat hij gedwongen werd gerecruteerd door de Taliban is dan ook zeker niet uitgesloten zodat het Commissariaat Generaal dan ook moet vertrekken van het voordeel van de twijfel voor verzoeker. De bewering van de Commissaris Generaal dat de werving door de Taliban van individuele dorpsbewoners contraproductief zou zijn nu de ouderen van het dorp van verzoeker elke samenwerking met de Taliban weigerden, is zeker niet juist nu daarentegen wel op deze wijze de kern van een dorp zou kunnen gebroken worden als macht tegen de Taliban. De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met de achtergrondmotieven van de Taliban die ook op dergelijke wijze de weerstand van

dorpsgemeenschappen als collectief kunnen breken. Verder stelt de bestreden beslissing ook dat het weinig geloofwaardig zou zijn dat verzoeker werd gevraagd door de Taliban om jongeren te leren hoe ze met wapens moesten omgaan juist nu de Taliban gewapende activiteiten ontwikkelt. De bestreden beslissing gaat hier volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker ook verduidelijkte dat dit nog maar een begin was voor de Taliban en zijn recrutering om deze motieven eigenlijk een "gewoon excuus" was nu de Taliban duidelijk andere plannen met hem had. De bestreden beslissing vermeldt deze verduidelijkingen van verzoeker op geen enkele wijze en negeert de verklaringen van verzoeker dat verzoeker ook nog verduidelijkte dat de Taliban misbruik wenste te maken van het feit dat verzoeker mensen kende. Een tweede argument dat wordt aangehaald door de bestreden beslissing vermeldt dat de Taliban verzoeker niet nodig had om H. G. te vinden nu verzoeker pas wist wat de bestemming van de Taliban was op het ogenblik dat hij voor de woning van H. G. stond en enkel diende op de deur te kloppen. De Commissaris Generaal gaat echter niet in op de verklaring van verzoeker gedurende zijn gehoor op het Commissariaat Generaal waar verzoeker (zie p.10 gehoorverslag) verduidelijkte dat hijzelf werd gebruikt door de Taliban om op de deur te kloppen nu deze familie verzoeker persoonlijk kende en deze dan ook zou opendoen zonder enig argwaan nu deze niet wisten dat verzoeker daar stond met de Taliban. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit argument dat werkelijk doorslaggevend is en juist verklaart dat de verwachtingen van de Taliban verder gingen dat het louter aanleren van jongeren om te gaan met een wapen. Verzoeker verduidelijkte nog dat hij de zoon Nadir zeer goed kende. Dit gegeven maakte dan ook dat het voor verzoeker nadien een ernstig probleem vormde om navraag te doen nadien wat de Taliban nu werkelijk had gedaan met deze familie in de woning van H. G.. Verzoeker verduidelijkte ook dat hij vreesde dat de verdenkingen onmiddellijk op hem zouden worden gericht m.b.t een vermeende betrokkenheid met de Taliban. De onwetendheid van verzoeker zoals vermeld door de Taliban kan bijgevolg zeker niet tegen verzoeker worden gebruikt. Verder moet worden vermeld dat het zeker niet bevreemdend is dat verzoeker niets afwist van wat hij zou hebben dienen te doen in Waziristan, in Pakistan voor de Taliban zoals verzoeker ook opmerkte op p. 15 op een duidelijke en constante wijze. De bestreden beslissing verwijt verzoeker hieromtrent dat de tegenstrijdigheid met de vragenlijst van het Commissariaat Generaal andere vermeldingen bevat waar verzoeker echter over verduidelijkte dat hij dit nooit heeft verklaard voorheen dat hij wist dat hij een opleiding diende te volgen in Pakistan. De Commissaris Generaal kan geen enkele garantie geven over de juistheid van de opgenomen verklaringen temeer verzoeker geconfronteerd wordt met een tolk waar er geen enkele kwaliteitsvereisten voor bestaan zoals wel het geval is voor de rechtbank. De betrokken tolk bij de vragenlijst of de Dienst Vreemdelingenzaken is niet verifieerbaar voor verzoeker en er werd bovendien geen enkele eed afgelegd zoals wel het geval is ingeval van tolken voor de rechtbank wat de rechtszekerheid dan ook ernstig in het gedrang brengt. Het is dan ook in dat licht dat de nodige voorzichtigheid aan de dag dient te worden gelegd m.b.t de vermeende tegenstrijdigheden in het relaas/vragenlijst van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds het gehoor op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Het is dan ook volstrekt onjuist dat verzoeker nooit zijn vrees voor de politie of zijn eigen dorpsgenoten zou hebben geuit nu dit wel duidelijk naar voorkomt in het gehoor op het Commissariaat Generaal. Dat een vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie stelt hierover het volgende stelt: (...)Vrije vertaling : (...) De Vaste Beroepscommissie heeft eveneens geoordeeld dat (...)Vrije vertaling : (...). In artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat het volgende: (...) Wat betreft de subsidiaire bescherming is het ook zeer opmerkelijk dat de bestreden beslissing enerzijds niet ontkent dat verzoeker afkomstig is uit een regio (dorp Sya Petaw district Jalres provincie Maidan Wardak) waar normaal voor personen van hier afkomstig de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend, terwijl anderzijds de bestreden beslissing in haar motivering er zomaar van uitgaat dat verzoeker een prachtig vluchtalternatief heeft in de stad Kabul zonder dat hier verder op enige wijze degelijk onderzoek naar werd verricht. De motivering betreffende het vluchtalternatief voor verzoeker naar de stad Kabul is volstrekt vaag, in algemene bewoordingen geformuleerd zonder dat op enige wijze wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker. Het feit dat verzoeker een alleenstaande man is betekent niet dat hij geen nood zou hebben aan de traditionele beschermingsmechanismen zoals zijn familie. De bestreden beslissing vermeldt hierbij op geen enkele wijze het gegeven dat alle familie van verzoeker (moeder, oom,..) nog steeds in het betrokken dorp woonachtig zijn. Het feit dat de oom het betrokken geld verzamelde voor de vlucht naar Europa betekent ook niet dat verzoeker hier nog een tweede keer beroep op kan doen evenmin dat verzoeker zijn oogsten verkocht aan handelaars nu verzoeker zijn kennis en activiteiten zich voornamelijk beperkten tot de landbouw. De bestreden beslissing gaat verder in haar motivering enkel de actuele veiligheidssituatie in Kabul onderzoeken volgens het rapport UNHCR Eligibility Guidelines terwijl er op geen enkele wijze wordt ingegaan op de actuele veiligheidssituatie in de provincie Jalres. Dit geldt ook zo voor de informatie die wordt geciteerd uit de informatie van CEDOCA. Wat betreft e subsidiaire beschermingsstatus is

er ook duidelijk een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur nl het zorgvuldigheidsbeginsel naast een gebrek in de motivering nu op geen enkele wijze de moeite wordt gedaan om de situatie van de plaats van oorsprong van verzoeker te bekijken. Het feit dat de Commissaris Generaal er onmiddellijk van uitgaat dat er een vluchtalternatief voorhanden zou zijn voor verzoeker naar de stad Kabul, betekent dan ook niet dat de situatie in de streek van oorsprong van verzoeker nog moet worden onderzocht.”

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.5.1. Verzoeker is hier echter, zo stelt de Raad vast, geheel in gebreke gebleven. Immers, waar hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat, toen hem werd gevraagd wat hij vreest dat er zal gebeuren indien hij zou terugkeren naar Afghanistan, hij *“schrik”* heeft *“van de regering, taliban en mensen van de regio”* (gehoorverslag CGVS, p. 10), maakte hij eerder tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gewag van problemen met en zijn vrees voor de Taliban (vragenlijst CGVS, p. 4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker, zo stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast, niet de minste melding van eventuele problemen met de Afghaanse autoriteiten, met de politie of met de inwoners uit zijn dorp en omgeving. Integendeel zelfs, toen men hem er expliciet vroeg of hij *“naast”* de *“door”* hem *“aangehaalde problemen”* (met de Taliban) *“nog problemen (...) had met”* zijn *“autoriteiten”* of *“medeburgers”* gaf hij uitdrukkelijk aan *“geen”* problemen met hen te hebben (gehad) (*Ibid.*, p. 4). Ook het feit dat hij door de politie zou zijn geconvoceerd (gehoorverslag CGVS, p. 11) liet verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld.

Verzoekers huidig betoog dat het *“volstrekt onjuist”* is dat hij *“nooit zijn vrees voor de politie of zijn dorpsgenoten zou hebben geuit nu dit wel duidelijk naar voorkomt in het gehoor op het Commissariaat Generaal”*, wijzigt niets aan de vaststelling dat nergens uit de vragenlijst die hij invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij aldaar met een woord zou hebben gerept over eventuele problemen met en zijn vrees voor de Afghaanse politie en zijn dorpsgenoten. Uit niets blijkt en de vragenlijst bevat geen enkele aanwijzing in die zin dat hij er zijn vrees voor de politie en de bewoners uit de regio zou hebben aangekaart.

In zoverre verzoeker thans (de inhoud van) die vragenlijst in twijfel trekt door te poneren dat er geen enkele garantie bestaat over de juistheid van de erin opgenomen verklaringen, temeer hij geconfronteerd werd met een tolk waarvoor er geen enkele kwaliteitsvereisten bestaan zoals dat wel het geval is voor de rechtbank, stelt de Raad vast dat hij hier eerder geen enkele opmerking over maakte. Verzoeker formuleerde immers, zo wordt vastgesteld, geen enkele kritiek tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook na het invullen van de lijst, toen men hem hier uitdrukkelijk naar vroeg, had hij niets (meer) toe te voegen en had hij geen enkele kritiek of commentaar over het verloop van het interview (vragenlijst CGVS, p. 4). Hij maakte op geen enkel moment melding van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden, doch ondertekende integendeel het verslag van het gehoor, dat hem in het Dari werd voorgelezen, zonder enige opmerking of wijziging aan te brengen, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (*Ibid.*, p. 5). Ook op het Commissariaat-generaal repte verzoeker met geen woord over eventuele problemen betreffende zijn gehoor en (de rol van) de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel zelfs, toen de commissaris-generaal hem bij aanvang van het gehoor vroeg of zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en of hij er alle redenen voor zijn asielaanvraag had vermeld, beantwoordde hij die vragen respectievelijk als volgt: *“goed”* en *“ja”* (gehoorverslag CGVS, p. 2). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker aan de tolk goed te begrijpen. Ook daar maakte hij op geen enkel moment melding van eventuele vertalings-, tolken- of andere problemen. Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek op het verloop van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, in het bijzonder op de tolk die toen optrad, en zijn twijfel omtrent de juistheid van de vertalingen zijn gelet op het voorgaande dan ook allerminst ernstig aangezien verzoeker hierover nooit eerder enige opmerking maakte.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen enkele garantie kan geven over de juistheid van de opgenomen verklaringen temeer daar hij geconfronteerd wordt met een tolk waar er geen enkele kwaliteitsvereisten voor bestaan en dat de betrokken tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verifieerbaar is voor verzoeker en dat bovendien geen enkele eed werd afgelegd, blijkt uit de verweernota ook dat het feit dat de tolk op wiens diensten beroep wordt gedaan tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal niet beëdigd is, niet noodzakelijk een negatieve invloed op de kwaliteit van de vertaling heeft. Uit de verweernota blijkt verder dat elke kandidaat vertaler-tolk van het Commissariaat-generaal aan een selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolken is strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet ondertekend worden. Ook de tolken op de Dienst Vreemdelingenzaken dienen objectief en neutraal te zijn en het beroepsgeheim te respecteren. Bovendien kan de asielzoeker zowel op de Dienst

Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal zowel voor het begin van het gehoor als tijdens het verloop van het gehoor vragen dat er een andere tolk wordt aangeduid, een mogelijkheid waarvan verzoeker geen gebruik heeft gemaakt. Bijgevolg geldt, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoeker blijft hier in gebreke. Dienvolgens is zijn argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker maakte, zo weze herhaald, noch tijdens het interview, noch nadien enige opmerking over het verloop van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch gaf integendeel meermaals aan dat het goed was verlopen. Het is, zo merkt de Raad op, dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing plots aan te voeren dat zijn verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst niet waarheidsgetrouw zouden zijn.

De vaststelling dat verzoeker zijn beweerde problemen met en vrees voor de Afghaanse autoriteiten, politie en bewoners uit zijn dorp en omgeving tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet, zet de geloofwaardigheid hiervan ernstig op de helling.

2.5.2. Wat verzoekers problemen met en vrees jegens de Taliban betreft, stelde de commissaris-generaal *in casu* terecht vast dat verzoeker tijdens zijn verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde over het doel van de reis naar Pakistan die hij op vraag van de Taliban moest maken, met name of hij er al dan niet een opleiding moest gaan volgen, alsook over zijn reactie op hun vraag om die reis te maken, met name of hij hun verzoek weigerde dan wel geen enkele reactie toonde wanneer Talib M.H. hem ervan op de hoogte bracht dat hij naar Pakistan zou worden gestuurd. Verzoeker beperkt zich dienaangaande thans in zijn verzoekschrift tot voormelde kritiek op het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en op de tolk die toen optrad, doch deze is, zo werd reeds vastgesteld, geenszins ernstig en doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen hieromtrent ernstige contradicties bevatten. Dit pertinente motief uit de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd gehandhaafd. De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde over de trip naar Pakistan op vraag van de Taliban, een uiterst essentieel element in het kader van zijn asielrelaas aangezien zijn beslissing om niet op hun verzoek in te gaan mee aan de basis ligt van zijn besluit om zijn land van herkomst te verlaten, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Taliban.

2.6. Verder stelt de Raad vast dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (stuk 13, map Landeninformatie, "EASO Country of Origin Information Report-Afghanistan-Taliban Strategies-Recruitment"), blijkt dat er weinig gevallen bekend zijn van rekrutering van Hazara's door de Taliban, welke overwegend Pashtou zijn, en zeker niet van gedwongen of geïndividualiseerde rekrutering. In het licht van deze informatie en gelet op de verklaringen van verzoeker, een Hazara, aan de commissaris-generaal dat er weinig Hazara's wonen in zijn geboortedistrict Jalres, maar hoofdzakelijk en vooral Pashtouns en Tadzjiken, en dat de ouderen van zijn dorp sterk gekant zijn tegen de Taliban en elke samenwerking met hen weigeren (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4), kan geen of slechts weinig geloof worden gehecht aan zijn beweerde rekrutering door en de ermee gepaarde gaande problemen met de Taliban. Verzoeker heeft, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, zelf ook volledig het gissen naar de reden waarom de Taliban hem wil rekruteren (*Ibid.*, p. 12). Verzoekers huidige algemene bewering dat het misschien geen wijdverspreide praktijk is dat de Taliban Hazara's rekruteert, maar dat dit geenszins betekent dat het uitgesloten is, en zijn blote, weinig ernstige en geenszins logische bewering dat de Taliban door individuele dorpsbewoners te (trachten te) rekruteren de kern van het dorp en de weerstand van de dorpsgemeenschap proberen te breken, wijzigen niets aan het weinig aannemelijk karakter van zijn beweerde rekrutering door en problemen met de Taliban.

Er weze herhaald dat uit de informatie, die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat er weinig gevallen bekend zijn van rekrutering van Hazara's door de Taliban, en zeker niet van gedwongen of geïndividualiseerde rekrutering. Gezien verzoeker in zijn verzoekschrift van mening is dat rekrutering van Hazara's misschien geen wijdverspreide praktijk is maar dat dit ook niet betekent dat het uitgesloten is, gaat hij ervan uit dat *in casu* de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen die

toegevoegd werden aan het administratief dossier, niet strookt met de werkelijkheid. In voorgaand geval, is het dan ook aan verzoeker om zijn individuele vrees des te meer te concretiseren, waartoe hij in gebreke blijft.

Immers stelde de commissaris-generaal terecht vast dat het niet plausibel is dat de Taliban verzoeker, die 20 jaar geleden geleerd heeft een wapen te demonteren en proper te maken, nodig zou hebben om de jongeren te leren hoe ze met wapens dienen om te gaan, gelet op de gewapende activiteiten van de Taliban. Waar verzoeker dienaangaande poneert dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan het gegeven dat hij ook verduidelijkte dat dit nog maar een begin was voor de Taliban en zijn rekrutering om deze motieven eigenlijk een gewoon 'excuus' was, nu de Taliban duidelijk andere plannen met hem had, namelijk het feit dat de Taliban misbruik wenste te maken van het feit dat hij de mensen (bij wie de 'inval' gebeurde) kende, gaat hij er aldus van uit dat de Taliban hem, die Hazara is, toch uitkoos/dwong om hun rangen te vervoegen omdat zij wisten dat hij 'die mensen' kende en ze met hem plannen hadden in die zin, doch het feit dat hij met wapens overweg kon gebruiken als excuus.

In voorgaande hypothese dat de Taliban verzoeker, als Hazara, rekruteerde daar zij wisten dat verzoeker de mensen bij wie ze een 'inval' gepland hadden, kende en hem daarvoor wilden 'misbruiken' om op de deur te kloppen nu deze familie verzoeker persoonlijk kende en deze dan ook zou opendoen zonder argwaan nu deze niet wisten dat hij daar stond met de Taliban, stelde de commissaris-generaal eveneens terecht vast dat het opmerkelijk is dat de Taliban verzoeker meenamen naar het huis van H.G. (de mensen die hij kende) in Takana, gezien hij er enkel op de deur diende te kloppen, nu zij verzoeker blijkbaar niet nodig hadden om H.G. te vinden, wat blijkt uit het feit dat verzoeker de bestemming pas wist wanneer zij voor het huis van H.G. stonden. Het is weinig aannemelijk of geloofwaardig dat een organisatie als de Taliban verzoeker, die Hazara is, zou rekruteren omwille van het enkele feit dat hij ervoor kan zorgen dat bepaalde mensen zonder argwaan hun deur zouden openen, en niets meer.

Daarbij komt nog dat eveneens weinig aannemelijk is dat, ofschoon verzoeker, die blijkens zijn verklaringen enkel bij hen aanklopte en nadien buiten bleef wachten, de familie van H.G. persoonlijk kende, hij naliet hij zich nadien te informeren omtrent hetgeen de Taliban binnen met hen had aangericht. Hij hoorde van buiten uit geen geweerschoten, maar wel veel lawaai en geschreeuw, doch is geheel onwetend wat er zich juist binnenshuis afspeelde (*Ibid.*, p. 11). Het feit dat hij schrik had dat de mensen uit het dorp hem, onder meer omwille van dat bezoek 's avonds aan de familie van H.G., van samenwerking met de Taliban verdachten, verklaart, noch rechtvaardigt geenszins zijn nalaten zich over het lot van de familie van H.G. te informeren, eventueel door zelf, aangezien hij de familie en vooral de zoon N. goed kende, bij hen langs te gaan en hen de waarheid te vertellen omtrent het feit dat hij door de Taliban gedwongen werd bij hen aan te kloppen, dan wel door zich hierover te informeren via personen die hij nog wel vertrouwde, te denken bijvoorbeeld aan zijn oom die, zo blijkt uit zijn verklaringen, ook in de regio, en meer bepaald in zijn geboortedorp Sya Petaw, woonde (*Ibid.*, p. 5) en hier nog steeds, zo blijkt uit zijn verzoekschrift, woont.

2.7. Tenslotte stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, vast dat de door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde taskara enkel gegevens bevat betreffende zijn identiteit die niet betwist wordt en aldus de gedane vaststellingen niet kan wijzigen.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.9. Waar verzoeker wijst op vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en stelt dat in de gevallen waar een twijfel bestaat over de waarachtigheid van bepaalde feiten of van de oprechtheid van verzoeker, deze twijfel er niet toe leidt dat uiteindelijk (niet) moet onderzocht worden of de persoon werkelijk een vrees voor vervolging heeft, die voldoende vaststaand is, los van de twijfel, gebaseerd op bepaalde feiten die als waar dienen aangenomen te worden en dat gezien het devolutief effect van het beroep, de commissie de zaak dient te onderzoeken zoals zij zich heden voorstelt en dient te beslissen of verzoeker redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, niettegenstaande bedriegelijke verklaringen, stelt de Raad vast dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar het voorgehouden asielaanvraag betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongelooftwaardig wordt beschouwd.

2.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe

analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. In zoverre verzoeker in zeer algemene bewoordingen aanvoert dat het feit dat hij een alleenstaande man is niet betekent dat hij geen nood zou hebben aan de traditionele beschermingsmechanismen als zijn familie, kan aldus niet gevolgd worden.

2.14. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

2.15. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

“Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde

SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker brengt niet enig concreet element aan dat voormelde evaluatie van de situatie in de Afghaanse hoofdstad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen.

2.16. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

2.17. Verzoeker beperkt zich dienaangaande namelijk, zo stelt de Raad vast, tot algemene en weinig ernstige kritiek, welke bovendien grotendeels feitelijke grondslag mist.

Immers, waar hij thans in zijn verzoekschrift laat gelden dat er in de bestreden beslissing zo maar van wordt uitgegaan dat hij een prachtig vluchtalternatief heeft in de stad Kabul zonder dat hier verder op enige wijze een degelijk onderzoek naar werd verricht, dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze het gegeven wordt vermeldt dat al zijn familie nog steeds in het dorp Sya Petaw woont, en dat de motivering in de beslissing betreffende het intern vluchtalternatief in Kabul volstrekt vaag en in algemene bewoordingen is geformuleerd zonder dat op enige wijze wordt ingegaan op zijn persoonlijke situatie, verwijst de Raad naar bovenvermelde geciteerde overweging uit de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad en wijst hij op volgende pertinente overweging uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat door de commissaris-generaal wel degelijk werd ingegaan op en terdege rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en het feit dat zijn familie nog steeds in zijn geboortedorp woont: “Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. De vaststellingen dat uw oom in slechts twee à drie dagen tijd erin slaagde om het benodigde geld voor uw reis te verzamelen (CGVS, p. 11), dat u over tien jerib grond beschikt waar een landbouwer op werkt (CGVS, p. 4) en dat uw oom die u hielp met uw

reis 15 jerib grond heeft (CGVS, p. 9), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. Daarenboven verklaart u dat u een deel van de opbrengst van uw velden verkocht aan handelaars (CGVS, p. 5). Deze beroepservaring zal uw kansen op de arbeidsmarkt in Kabul erg verhogen. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen.” Verzoeker ontkracht of weerlegt op generlei wijze deze pertinente motieven uit de bestreden beslissing waardoor ze onverminderd gehandhaafd blijven. Betreffende zijn huidige algemene bewering dat het feit dat zijn oom het geld voor zijn reis verzamelde niet betekent dat hij nog een tweede keer op hem beroep kan doen, merkt de Raad op dat dit een louter vermoeden is dat op geen enkele concrete ervaring steunt -uit niets blijkt immers dat hij zijn oom al voor eventuele nieuwe steun in de toekomst zou hebben gevraagd-, dat daarnaast mogelijks zijn moeder of andere familieleden hem kunnen helpen en dat, meer in het bijzonder, hij over enige beroepservaring beschikt en zijn initiatief en vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen, van een grote zelfstandigheid getuigt waardoor, zo meent de Raad samen met de commissaris-generaal, het voor hem redelijkerwijze mogelijk is om zich in Kabul te vestigen en er een nieuw leven te beginnen.

2.18. Nu verzoeker, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, de algemene situatie in zijn geboortedistrict Jalres in de provincie Maidan Wardak kan ontlopen door zich in Kabul te vestigen, was de commissaris-generaal er, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geenszins toe verplicht in de bestreden beslissing nader in te gaan op de situatie in Jalres.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER